

FETS DE LA SETMANA

La crisi i els fronts electorals

La crisi produïda i resolta darrerament és, per la vida de la República, d'una transcendència extraordinària.

A jutjar pel que podríem dir-ne raó d'ésser del nou Govern, assentada en la nota Presidencial, i per les manifestacions i propòsits apuntats pel senyor Portela Valladares, ens trobaríem en un nou tombant de la preponderància política. Ja era hora; feia dos anys que la democràcia republicana reclamava que algú volgués copsar el seu sentit. El seu clam era tràgic, sentir-se majoria dintre l'opinió i tenir, per respectes convencionals i per sotmissió a la força, de presenciar com els enemics de la llibertat destruïen allò que havia costat tanta sang i sacrificis.

La responsabilitat que durant aquests dos anys han contret davant l'opinió pública els governs de la República, és enorme; el seu volum fa preveure que la sanció també serà de les que fan que no s'hi torni.

I com que d'això qui més se n'adona és aquell que té la cua al foc, les dretes, adalarades frenèticament, s'han tret la careta, i si bé per una banda invoquen la Constitució, per elles tan trepitjada, per l'altra concerten amb els enemics declarats de la República aliances electorals i segellen pactes que de tenir realització senyalarien per Espanya el mateix camí de Grècia.

El poble republicà però és a l'aguait. Per si en realitat el que preté el nou govern és tornar el país a la normalitat—fins ara diversos símptomes ho fan creure—les esquerres republicanes i socialistes, d'Espanya i Catalunya, també constitueixen el seu front, animades amb l'esperança de la gran victòria i amb el propòsit d'administrar-la de manera que la indecisió i la manca d'energia, defectes dominants del primer bienni, no tinguin una repetició. El seu programa com sempre, és el de construir un poble nou i per arribar-hi cal que aquesta vegada—potser l'última que se'ns depara per molt de temps—sigui aprofitada, eliminant tots aquells que no sàpiguen comprendre la seva responsabilitat invocant personalismes.

Avui fa dos anys

«Per la defensa de les llibertats catalanes, heu de comptar sempre amb el concurs entusiasta i decidit de la minoria de Lliga Catalana».

«...no hi ha força humana que tiri a terra l'autonomia de Catalunya».

Així parlava Duran i Ventosa, al Parlament de Catalunya, avui fa dos anys justos. I bé: la Lliga, que d'ençà del novembre de l'any 1933, ha estat íntimament relacionada, compartint-ne els seus programes, amb els innumerables governs que fins avui han vingut regint l'Estat Espanyol; que ha col·laborat facilitant ministre en alguns d'aquells governs, convidria aclarir si el seu entusiasta i decidit propòsit d'aleshores té res a veure, amb el seu sacrifici d'ara, que cap insensat pot deixar de reconèixer.

L'autonomia, que fou llançada al mig del carrer per l'Esquerra Republicana de Catalunya, ha estat salvada gràcies a que la Lliga ha abassegat tot el poder de Catalunya, a l'empar de la llei de suspensió de l'Estatut del dia 2 de gener de 1935.

Quan la Lliga parlava així al Parlament de Catalunya, a Espanya ja governaven les dretes i ells que sabien com pensaven amb referència a Catalunya, podien fer tals afirmacions sense por d'equivocar-se, altrament ells, en el 6 d'octubre, també hi haurien estat.

La història remarcarà aquest acert de la política dels trenta anys.

* * *

El President: «Ah! Ja hem arribat a una conclusió. El senyor Duran i Ventosa hauria fet una categòrica afirmació de defensa de la República, si no hagués estat perquè un diputat de la majoria l'ha interromput, i quan li demanen les coses es resisteix a fer-les.

Duran i Ventosa: «Exacte».

Heus-ací la vertadera definició republicana de la Lliga, definició que té la virtut de permetre'ls-hi, si algú els demana de fer-la, tota mena de pactes i aliances amb els enemics de la República.

* * *

«Sigui el que sigui el que ens porti l'esdevenidor, l'únic que tinc, que és la meua vida, jo estic disposat a sacrificar-la per Catalunya, per la República i per la Llibertat».

Així parlava Lluís Companys, l'Honorable President de Catalunya, en la sessió del Parlament que l'havia elegit a la més alta magistratura.

Avui Lluís Companys i tots els que amb ell compartiren la responsabilitat del govern, sofreixen condemna per un delictes *contra la Constitució*.

Concert popular

De no haver-hi cap destorb, el dimarts dia 14 d'aquest mes, tindrà lloc al Teatre Principal, l'anunciat recital de violí a càrrec de la senyora Elisabet Coemans de Perez Farràs, acompanyada al piano per l'excel·lent pianista senyor Alexandre Vilalta.

Aquest concert popular ha estat organitzat amb l'afany de gaudir de l'art excel·lent, suara revelat als amants de la música, que posseeix la senyora de Perez Farràs, i també perquè el seu nom ens porta el record estimat dels absents que enyora tot el poble.

La senyora de Perez Farràs, que uneix a les seves virtuts la de la dona que lluita *contra l'adversitat*, mereix de part del públic olotí, una acollida fervorosa.

GUSPIRES

per FARRE

Una personalitat política de la tendència i cantó que el volgut lector ja suposarà, ha dit: «Es indudable la fuerza y el entusiasmo de los revolucionarios».

Si? Ho confessen? Ja és molt. Però no s'oblidi que la revolució, cruent o no, és filla de l'opressió i de la persecució.

* * *

El «jefe» (a senyor Gil Robles), per recte nom el senyor Gil Quiñones, ha parlat a Barcelona. Ha recitat molts cops l'abecedari al llarg del seu discurs. El seu abecedari. El senyor delegat l'ha cridat a l'ordre i tot. Fent gala del seu temperament ardit, incontenible, s'ha desbocat contra tothom qui no ha satisfet les seves ànsies. Fins el senyor Cambó ha estat agredit.

I el senyor Cambó s'ha defensat agredint també (no té altra mena de defensa) i ha pegat fort.

Però no dubteu: iran junts a les eleccions. Que no? El senyor Cambó fou materialment ferit allà fa temps, quan nosaltres èrem infants. I ara fa poc existiren abraçades.

Voleu més patriotisme? (?)

* * *

Més d'un volgut amic m'ha demanat dedicués alguna «guspira» al nostre confrare local «El Deber».

Bah! No comprenen aquests amics que seria suïcida aquell jove que dedicués el seu temps a piropetar una vella esgroguinada, grenyosa, falsa, hipòcrita, fanàtica, tota plena de xacres i d'una fetor insuportable?

Es clar que no és el mateix i que jo em guardaria de dir tot això de «El Deber», però... no puc, no puc.

* * *

Ara fa poc, un prohoms de Lliga Catalana (?) deia a un periodista d'Esquerra Catalana: «En política, passen coses ben insospitades. Qui ens havia de dir que el senyor Escales fos Governador general de Catalunya? I ho deia tot cofoi i tot eufòric.

Veritat que són de plànyer aquests senyors lliguistes. Una pedra ben tirada i patuf! tot de teules trencades al seu teulat.

Ben insospitadament han estat foragitats del Govern Portela, del Govern General, (suposem com a conseqüència) de... No trobeu que és pega això?